

BODÓ CSIBA GIZELLA

...az ég a földdel összefolyt...

versek

2011–2012

**B
CSG**

Budapest, 2013

B CSG

BODÓ CSIBA GIZELLA

...az ég a földdel összefolyt...

versek

2011–2012

**B
CSG**

Budapest, 2013

3

BODÓ CSIBA GIZELLA

...az ég a földdel összefolyt...

versek

2011-2012

**Szerkesztő
Bodó Csiba Gizella**

**Borító és illusztráció
a szerző üvegfestményei és fotói**

**Technikai munkatárs
Darvas Judit**

Budapest, 2013

2011

mandala

Szebb semmi nem volt...

Az ég a földdel összefolyt,
S a végvonalba benne volt
Minden teremtő képzelet,
A szerte futó vér-erek,
A kicsapódó só-rögök,
A gondolat a csont mögött,
Minden olyan egyveleg,
Mit láthatok, mit érthetek,
Mihez megfejtésedet
Minden mögött Te adod,
A pillanatra szaggatott
Végeset és végtelent,
Hitelesíti kézjegyed,
Szemlélteted programod,
Láttatod a tervedet,
gondolat, szó, cselekedet,
meghatározza
Az életet!

Míg az ember – hogy ha fest,
elmázolja a vonalat,
dédelget fakult álmokat,
kever barackszín jelent, mit
lehet egy percig fogva tart,
a jövőt nem tudja merre tart,
palettán hagyja a színeket,
száradjon a képzelet,
szemében a kép ott marad,
s lelkével látja, hogy
szebb semmi sem volt;

– az ég a földdel összefolyt!

Budapest, 2011. január 21.

✱

üvegfestmény

Fenn a kupolában

Lelkem kupolájában
Rakom a mozaikokat,
Még nincs készen a kép,
Arany, vagy mázas,
Vagy törött cserép,
Még nem állt össze
Az egész.
Ha összeállt, lépj hátra,
Ezer, apró mozaik ábra
úgy mutatja meg magát,
Ha összességében látod,
a káprázat-színes világot,
pici kockák a földön
kusza, dúlt halomban,
minden helyére került
ott fenn a csúcson,
fenn a magasban.

Budapest, 2011. január 9.

✱

A kasban

mint a kasban,
a királynő trónol,
s a szorgos méhek
csak neki élnek
a Magasban!

✱

Januári mozdulatlan

Olyan mozdulatlan minden,
úgy áll a kép a tájban,
ahogy egy mozi filmben láttam,
valamikor a múlt században,
vagy egy karácsonyi fotón
tegnap vagy még régen,
megfagyott fehérségben
hallgat az új esztendő,
hó szagú, gömbölyű gyermek,
fejét puha párnára tetted
s ringatod a csendet,
zavartalan legyen álma,
rigó csippent a zúzmarára,
de hideg ez a falatkája,
gubbaszt süppedve magába,
tavaszra gondolása
nem melegíti meg az ágot,
a kék-cinke, vörösbegy
– mint a társak –
egyszerre szállnak,
suhognak láthatatlan szárnyak,
s a kép újra mozdulatlan.

Budapest, 2011. január 4.

*

Este sírtál

Este sírtál!
Fájdalom, kétségek
hömpölygő gondolataid
Terelték csatornába
A könny áradást,
Ellepte lelked tükrét
És nem láthattál már
Semmi mást.

Sírtál!
Bensőd gleccserfalán
Megtorpanó, olvadt könnyek
Remegve alá hullanak,
S tenyered kelyhébe ömlik
A duzzadó patak.

Sírtál!
Azúrkék öböllé tisztult íriszed.
Az utolsó gyöngypázmák
Mosolyt rajzoltak,
S arcod – a kelő Hold –
Kifényesedett.

2011. január 19.

✱

Magas hegyek fénye

A hegyre fel kell jutnom,
Mindegy, hogy mi a neve,
Rögeit, szikláit taposva
Jól essen, fájjon a meredeke.

Hegyek csúcsait elérni,
Hogy színe az enyém legyen,
Lelkemben égjen örökre
Az a fény, ott fenn a hegyen.

Foszló, hajnali köddel,
S kelő nappal emelkedem,
Az az új fény kísérfen végig,
A sötét, tisztító tűzben vesszen el!

2011. január 19.

✱

Vasgyár

A sárga 2-es villamos
Nytott peronján a
Vaskorlátnak dőltem,
A fapadra leülni,
Gyermeknek nem volt
Divat, felálltunk idősnek,
Ez volt a tisztelet,
Vasárnaponként nem
Csüngtek fürtökben a
Gyárból jövő munkás
Emberek.
Ilyenkor jártam körbe,
Hallgattam a zötyögő
Szerelvényeket,
Hársfa és gesztenye
Lombok alatt fordulva,
Csikorgott fémes
Acélkereke,
Vöröstéglás munkás-
Házak, s a közelben
Vörösben állt
A „zenede”.
Tízezer embert nyelt el
Naponta a MÁVAG,

S kétszer annyi volt a kohász,
A téгла-templom
Rozsdás kilincsét
Nem nyomta le a fohász.
Vasgyár –, körbe jártalak
Ezerszer, csodára, királyra
Várva, keresztül-kasul,
Majálisok a parkban,
A tenispálya,
– vörös salakkal –
téli jege korink alá simul.
Moziba is ide jártunk,
A kis Cukiban
Gyermekrandevúk,
Sután neveltünk,
A kanyarnál egy másik
Templom, bástyája homlokán:
„Erős vár a mi Istenünk”.
Ahol csilingeltél,
Zötyögve, zajjal,
A kenyérgyárból
Kilibbent a friss kenyér illata,
A gyár előtt laposan elnyúlt
A Konzum, az akkori idők
Vásár-központja.

Vörös téglából a gyári kórház
Méltóságteljes tömbjei,
S már csak bújócskát
Jelentettek nekünk a
Háborús emlékek bunkerjei.
Vasgyár! Egy városrész neve,
Már nem bűzös „folyód”
A Szinva-patak,
Kohód kihűlt, már rég
Nem küldöd világba
edzett vasad.
Még jár a 2-es villamos,
Emlékekkel járom körbe,
A fekete-fehér fotó
Ketté-hasad.

Gyermek szemek filmezték
Vasgyár, a „hőskorod”,
Téglaházak uniformisát,
Zsebkendőnyi kertjeit,
Mit „sikta” után,
Lakója így-úgy, gondozott,
Csend honol ma talán körötted,
Mit a zajos új világ hozott.

Budapest, 2011. január 22.

*
*
*

Szólj, szép szavakkal

Szólj, halvány, szép szavakkal,
csendben, ahogy én vagyok magammal
akkor a felszín nem zavar fel vizet, csak
spirál-köröket rajzol, ahogy örül szíved.
Szólj, megfontolt szavakkal,
szelíd a gondolat legyen,
az érzések lesikló pályáján
száz kanyart ír le úgy is, védtelen.
Szólj nyugtatón, mint mély alt
Lágyan elúszva a szürkülő égen,
csendülj, ha szomorú vagyok
öt szólamban, füttyülj a szélben.

Felcsipegetem a szép szavakat,
Fészkében táplálom a gondolatot,
Hagyom békésen szállni őket,
Fegyverek ellen nem harcolok.

Szólj szép szavakkal, a szép szó
Visszhangot ad,
S akkor az egész világot betöltik
A megsokszorozott szép szavak!

Budapest, 2011. január 26.

*

Egyetlen vízcseppben

A vízcsepp, mint
ezüst higany
Őrizte alakját,
Tenyeremben
sétált az erős
kicsiny tenger,
az volt rokonsága,
Felmenő ága,
S bár csendes volt,
egyetlen cseppben
feszült
az óriás morajlás,
a fényes gömbnyi
világegyetemben.

Budapest, 2011. január 31.

✱

Fejfák Szatmárcsekén

Meghajolok testben és lélekben,
Meghajolok térben és időben,
Mint csónak-fejfák a temetőben.
A fák minden szálának inas iránya,
Sodrott kötél életem nyakára.

Szilvafák árnyában kopnak a vésett sorok,
korhadó nyugalom, megtorpant korok
Keresztül feszülnek homlokomon.
Árterek, elhagyott varsák,
Húzni talán már nem akarják,
Nem ismerik új idők fiai.

Zsindelyes templom, festett kazetták,
Templom és temető –, főhajtásom
Koppan a görnyedt, ladik formájú fejfákon.
Ködfénybe vesztek akik elmentek?
Tekintetem belefúrom, de nem látom!

Budapest, 2011. február 3.

✱

üvegfestmény

Elemek között

Szél hozott a karjaiban,
Szélben születtem.
A földdé majd csak
Akkor leszek, ha bevégeztem!

Szabad vagyok,
Szárnyatlanul domb-láncok felett,
Kristály kövek szemcséibe,
Bele remegek.

Horgonyom még
Nem dobtam ki,
Bár nem szárnyalhatok,
Csontjaimba a tél dere beleharapott.

Szél és Föld között -
Meddig maradok?
Míg porszemekben
Visszahúznak rezgő csillagok!

Budapest,, 2011. február 10.

*
*
*

ivégfestmény

Kukorékolt a reggel

A város szemétdombján
Kukorékolt a reggel.
Madártávlatból szemlélve
Kígyózott a kamion hangya-had.
Autók hosszú sora
Oda és vissza lépésben,
lassúzva halad.
Ki benn él, kifelé igyekszik,
A külváros népe a központ felé,
Senki nem ott találja
Dolgát, munkáját,
Mintha kenyerét
Távolban tennék elé!
Mint az őzek, kik erdőből
Vágnak a mezőknek,
Hogy dézsmálják a sarjadt magot,
Mint a sas ki repül hosszan,
Míg egy éhes kölyök-
Állatra lecsaphatott!
Vonul a világ bűzös benzin gőzben,
Gyakran kétlem, hogy tudja hova,
Este – visszafelé zsúfolt utakon,
Aludni tér csak haza.

Búzafield mellől városba sietünk,
Városi a szélekre menekül,
S az úzótt vad érzése hajtja,
Forgatja nyársát mélyen, legbelül.
Add meg újra a munkát
Az embernek, élettere körül,
Földhöz a magot, vetéshez jószágot,
Mielőtt a falu végleg kiürül.
Add, hogy a hivatal
Az embert szolgálja,
Az ügy neki, érte szóljon,
Ne úgy „ahogy majd sikerül...”
Add, hogy a város élhető legyen,
Világgá a vidék se fusson,
Állat se a senki földjén dögön,
Hulladék-koncon marakodjon.
Kerüljön helyére minden,
Hogy ki él, kevesebbet pazaroljon
Földünk a tét!
Lassíts, csendesedj Ember, hogy
Szépsége, értéke mindnyájunk
Számára megmaradjon.

Budapest, 2011. március 10.

*

Tavaszi fényben

Dombokon barkák,
Égből locsolják,
Madárkák rakják
A tavasz-tojást,
Cirnos sugarakkal
meleg nap éleszt,
Harsogó kürttel megújulást.
Tűz-lángok égnek,
Láncokban adják
tovább-tovább,
a tavaszi fényt.
Erdő recitálja
Gyönyörű dalban,
A kibomlást váró
Örök reményt.

Budapest, 2011. március 16.

✱

Lebegés

Ahogy a súlytalanság állapotában,
Holt-tenger vízben úszni nem lehet,
lebegtet a megfoghatatlanság,
Kibillenti testemet, lelkemet.

Süllyedek, szállok, tehetetlen,
Mint akit nem fog gravitáció,
Könnyű lennék, vagy merev karó?
– Ez csak a negyedik stáció.

Amit nem adok át szeretettel,
Mit őszintén, tisztán nem kapok,
Az bizonytalanná tesz, súlytalanná,
A hályogos lélek vaksin topog.

Le kell, hogy állíts a földi létre,
Lelkem vágyhat koronád elé,
A Világfa gyökere s ága is
Törzsén feszülve tart az ég felé.

Budapest, 2011. március 21.

✱

Kerti-parti

Az aranyeső kertembe hullott,
S ragyogott ezer szírom-karát,
Csábítva éledő méhek,
Fogadva madarak hódolatát.

A vadszilva is indult a vetélkedőn,
Égnek szegezte hó-barka ágát,
Csak a zümmögő-kórus hallotta
A tulipánok színes kacagását.

Szerényen figyelt az ibolya,
hangsúlyozta a szomszéd gyöngy-virágát,
A pitypang bóbitát kötött,
Hogy fújhassák szárnyas gyermek-láncát.

A kerti-partin táncolt a tavasz,
Muzsikált minden hangszeren,
Hajnalban a tavasz vendégei
megpihentek egy bárány-fellegen.

Budapest, 2011. április 4.

*

Pipacs

Pipacsok lángoltak el nem égve,
Mint Sínain a csipkebokor,
Éjjelre levette ruháját,
Szerelmes párja tán odahajol.

Tavaszi illata folyt le a fákról,
Kínálva bodza-tenyéren
tavaszi szerelmet arcon lángolót,
Míg a test fehér volt, halott fehér.

Felhőbalerina táncra perdült,
Majd vékony karja szertefoszlott,
A kezdetek mindig homályosak,
Rügyek dús nedvétől reggel gazdagodtok!

Budapest, 2011. április

✱

Nagy körök után

Négy esztendősen hittem Benned,
Bár nem tudtam, hogy Te Vagy!
„Láthatatlan-eléd” vittem
egy kihúlt, kicsiny, szürke madarat.

Mielőtt hitedbe merülhettem volna,
Formálták gyermekszellemem,
Tavaszi szél – én – kételkedő,
Ez idő tájt nem voltál velem.

Lettem az életnek, sorsnak
Pofonba szaladt játékszere,
Hosszúra engedett póráz végén
Lazított, húzott a Gazda keze.

Az élet átfolyt görgető érként
Üveg-törékeny létemen,
Mire hiányolt, kutatni kezdett
Téged, a palackba zárt értelem.

Ha megérjük, újra gyermekké válva,
Keresni kezdjük védelmedet,
Póráz már nincs, erőnk is fogytán,
Nem ágálunk, szótlan hajtunk fejet.

Támaszkodunk a zarándok-botra,
A térd rogyant, s könnyen lehet,
Csak a finisben, célszalag szakítva
Értjük meg valós, Igaz Létedet!

Budapest, 2011. április 4.

*

Sivatagban

Honnan indult a könnyű szél,
mi simogat puhán,
honnan a vándorló vágyódás,
mély csendű, sivatagi éjszakán?

Kihalt minden beduinsátor,
egy kóbor kutya koncot keres,
a csillagok fejemhez érnek,
a fény-szennyek itt ismeretlenek.

Az esti tűz bágyadtan leégett,
hagyta elszállni a sülő hús szagot,
A Wady Ram homoktengerében
mélyre süppedtek a lábnyomok.

Reggelre sápadt, sárga fény kelt,
s egy lomhán vonuló tevekaraván,
indul ringatózva a "sivatag-hajója"
nyelvlógató pihenés után.

Érett kalász és a zsemle színe,
mint mesefilmhez kopott díszletek,
minden egybe olvadt, mint a
színes ködbe vesző, markáns kőhegyek.

A sivatag rózsája kőszirmot bont,
tövis nélkül nő, s nem vérszínű,
zátárba* mártott kenyér,
illatos teák, s a saláta keserű.

Itt nem kínoz_szedült rohanás,
végtelen békében vagyok,
Itt az idő csak éjszaka és nappal
Sóvárgón vágyom máris
amit itt hagyok!

Budapest, 2011. április 6.

✱

---

* zöldfűszer-keverék (szezámmagot is tartalmazhat)

Közeledés

Két ember indult a partról,
Híd-középen találkozzanak,
Reményt keresve lépnek át
korhadtt palló-foghíjakat.

Lassan haladnak, a távolság szűkül,
a találkozás mégis messze van,
A híd ívén nem rajzolódik ki
a két alak, még alaktalan.

Alattuk hullámok, habos tajték
A pillérek lábánál megakad,
Ők hídkorlátok között egymás felé,
a mélyben teherrel egy uszály halad.

Elérik-e valaha egymást
Kik két partról indultak el?
A távolság, a megtett útnak
Lélek-kikötőjében vesztegel.

Budapest, 2011. április 6.

*
*
*

Ki az az Én?

Kívülről nézek egy embert,
kire azt mondom; én vagyok!
Ki az az Én, ki magammal szembe néz
A tükrön még homályos egy sarok.

Kiben láthatatlan vulkán működik,
Gondolatok cikáznak belső utakon,
Karambolok, kiszáradt medrek,
Hegy, völgy rajzolatok belső atlaszon.

Apám arcának apró részletei,
Nagyszülők pausz mögötti homályban,
Ki vagyok én, s ki az a sok-sok sejtelem
Akikkel kopott fotókon álltam?

Ki az ki ismer még, vagy már – engem,
ki az ki emlékszik, vagy már nem – reám
Ötven-hatvan-hetven év már távlat,
A forogtatásban az ember csak áll.

Országok tűntek el, család és barátok,
Csendes számtalan, hajdan volt határ,
Meddig keresi magát az ember,
Már nem tesz fel kérdést – csak úgy – Készen áll!

Budapest, 2011. május

✱

Reggel

Kávét ébreszt, fületlen bögrében
Söpör a szél pörgő serényen,
Az álmot kiveri szememből
Fénycímet küld, ablakon keresztül.

*

Szerelem-tolvajok

A szerelem már fény-karjával ölel,
széllel emelteti le ingem pántját,
hosszú, ködös úton fák katedrálisai
a szerelem lábnyomát betakarják.
A szerelem már messziről zúg,
vizesések távoli robaja,
fűszálon hajnalt síró-harmat,
nem gyúlt rétek dongó darazsa.
A szerelem fehér lepke
szertelen szitakötő-szárnyán átnevet,
elmúlás az égi úton
felhőnyújtózkodás az emlékezet.
Tolvajok lesték, tudtam elrabolják
Az egyetlen, féltett kincsemet.

Budapest, 2011. május 13.

✱

Este és a reggel

Alkonyodott,
Tompán sírtak
A sámándobok.
Gerincemen az idő kopog,
Elhallgattak
A sámándobok.

Hajnalodott,
Sárga rigó
Dallamozott.
Nap tűz-gömbje felragyogott,
Sárgarigó
Elhallgatott.

Budapest, 2011. május 19.

✱

Éjszakai rádiózás

Perc surran mázas számlapon,
Hold araszol ablakszem síkján,
Elfojtott zajok, frekvencia lovagok
Rádióhullám hátán evezve
körbe-körbe, a hang-harc mezőn
kezek rándulnak ökölbe.
Hajnal suttogó, éledő hangjai,
Törnek ki az éjszakából, lopakodó
Vadállat szorító karámból.
Az éj gyengül erejét vesztve,
Ereszkedik a Hold tányérja
lassan süllyedve.
Egymásra fonódó dal a bárban,
a pár utolsó tánca,
Még együtt zenél de odakünn
tompul a békák kuruttyolása.
Valaki nem indul haza
Amikor a legsötétebb az éjszaka,
Könnyezi a hajnal harmata.
Az átmenetben beáll a pillanat,
Az esti tűz leégett, rugdalózik
A parázs a hamu alatt,
Búcsú szikrát küld az égre,
Az éj füledt rezgését váltja
madarak friss, öröm-zenéje.

Távolban vonat sípol,
Kit az éj csábított halálra,
– Hogy véget vessen önkezelével –,
mától talán vigyáz magára.
Az éjszakák mindig véget érnek,
Az új nap megbocsát mindenért,
kezet nyújt azoknak akik kérnek,
ma tegyünk valamit jót a jó-hírekért!

Velence, 2011. május 23.

*

Megnyugtató

Mediterrán melankóliám tekertem
Olajfa ezüstveretes leveibe,
Csillag-sárga virágok
Illatkoszorút fontak fejemre.

Hullámok csapódtak csücsörítve,
Szülve íves, játékos víz-hegyet,
Lepkeszárny-fátyollal úsztak
Finom vonalú, áttetsző fellegek.

Fénylépcsőkön táncolt a Nap
sugara arcomhoz érkezett,
naphalat rabolt egy süllő
feldobta a vízszagú üzenetet.

Izzadt bánatom a víz kimosta,
Feltöltötte szikkadt lelkemet,
Sirálytaps csattant rikoltva,
az estfüggöny leereszkedett.

Velence, 2011. május 29.

✱

üvegfestmény

Álmomban ki volt az „ÉN”

Ha álmomban
Az „ÉN” nem vagyok,
Ki álmodik?
Ki álmodja, hogy
Itt vagy velem,
Ha arcod elmosódó
Sejtelem,
Régen felderült mosoly,
Sosem hervadó
Altatódalon?

Ha álmodom
Én járok-e ismerős
Tájakon?
Ismeretlen sikátorokban
Ocsúdok kiszolgáltatottan,
De nem ismerem
Fel magam,
Hogyan is ismerném,
Hisz más időben él,
Én épp alszom,
Járok valahol,
Mindig utazom,
Visz a vonatomb,
S egyetlen hajnalon

Sem tudom, hogy
Kik kísérték, kísértettek,
Honnan indultak
Velem,
Hol kapcsolódott hozzám
Valami új-keletű értelem,
Ami egészen más filozófia,
Apámmal álmodom,
S nem vagyok fia,
Egy út hirtelen véget ér
Nem értem miért,
S nem értem azt sem,
Hogy miért nem értem,
Hogy elindultam,
De sehová nem értem,
Ki vitt el, ki vezetett,
Majd a magasban
Eleresztett,
S én visszazuhantam
A semmibe,
Nem volt se vége,
Se eleje, de lehet
Ezt csak én gondolom,
S ha jól megfontolom,
Valahol mégis indult
A fátyoleste,
Fáradtan dőltem le,

Pihenést esdve,
S kapaszkodtam
Ezer szállal, mégis
Elszálltam egy
Hintaággal,
Kóboroltam magam
Keresve,
Rám mosolygott,
Álom;
Te-velem-én vagyok,
Az álmodó és álmodott,
Ismerkedem magammal
Kit elhagytam
Hangtalan hanggal,
Majd hívom
Az Én-világot,
gondolat-szavakkal
állok,
nem értenek,
én nem látok
már semmit abból
ami korábban
egy pillanattal,
– vagy pár száz évvel –
kapcsolódott Velem,
s az Én-el,
kezed érint; –

ébredjél fel!
A falon kúszó
vörös napkorong,
Még pár percig
Robog – az álomvonalat.
Megérkezem,
Emelem kezem,
Ha mozdul,
Én vagyok,
De ki volt
Akit ott hagyott
A reggel?

Budapest, 2011. június 6.

*

Veszteségek veszteségeket fűznek...

Emlékeim keresztjén
Csüngök csapzottan,
Önvádak szíjával
Véresre ostoroztam ... –,
Hogy van bátorságom
Az Ember Fiához
Hasonlítani semmi-magam?
El nem folyt magzatvizek
Lábaimnál tócsában,
Rájuk terül a szagatott palást,
Az ég összes könnyét ontja,
Új özönvizet hoz
Negyven napig Medárd,
koporsók tört békéjében
megérkeztek Afganisztánból
a magyar katonák.
Veszteségek, veszteségeket
fűznek láncra,
megfogom kezéd, s a
Kereszt-erdők csúcsáról
nézünk
A megszabadított világra.

Budapest, 2011. június 18.

✱

Vegyes napokat élek

Nagyon vegyes napokat élek!
Hol szállok, magasra érek,
Hol magam alá zuhanok, s félek!
Hidegfronttól, koromtól függnék
Napjaimban a történések.

Mintha körbetekernék testemen
A szabad akaratot,
gúzsba kötnek hétköznapi bajok,
Lopják szabadságom, tétován
Bukdácsolnak a gondolatok.
Szívem csak az írásban lépne előre,
De születő mondataim
Gyomrom sötét vermébe hullanak,
Felaprítják a belső pallosok
Senkinek, semmit nem mondanak.

Tiszta szépségre nincs idő!

S a gondolat mire való
Ha nincs ihletette szó,
Amivel tovább adható
Az elhaló számú útra kelőnek,
hajnalban talpra serkenőnek,
Az internettel szembesülőnek,
elsietőnek, neheztelőnek,
A vonaton szembe ülőnek,
gyermekét megfedő szülőnek,
A gorombán káromkodónak,
Kinél nincs tisztelete a szónak,

Ki nem tudja, hol fekszik le holnap,
S ma sem tudja napjának végét,
A bódulatát már kimérték,
világa sörhabba fullad,
Fényét a pára eltakarja,
Ő a kis-herceg egy pillanatra;
Megszelídíti a rókát – fizetne,
De nincs barát ki vele lenne,
S a barátja én sem vagyok
Mindettől oly távol lakok,
Fel kell, hogy töltsen
Magamban a magot,
Amikor gondolattalan vagyok.
Ilyenkor kisült energiák,
lemerült elemek
Temetője az elme,
Hát ne csodálkozzam,
Ha nincs kinek átadnom,
Hisz nem vonzom
Én sem csak az ürességet,
A megfeneklett, kiégett,
Szószátyár kesergőket,
A magukra nem találókat,
Kik üresen húznak ki hálókat
Zavaros, apadó vizekből.
Hozzájuk kell, hogy szóljak,
Emelkedjek és ne omoljak
Én is a földre,

Szó íveket tegyek a rönkre,
Hasíthassanak száz szót belőle.
Kinek kell, majd válogat
Egy rebbenő vigaszt, mi áthozat
A vibráló energia-mezőkből,
Ezerből vagy az egyből,
Mind-egy! Felétek – haladok,
Homlokom redőin a sós gyöngyök,
Hullámozó gondolat darabok.
Dühöngök!
Hiába mosta arcát tisztára a Föld,
Hiába fénylett fel holt ágon, zafir lombon,
Mi zajlik itt nem értem, fel nem fogom;
Élve temetett gyilkosságot
Fed fel száz borzalom,
Tombol a vulkán a Spektrumon.
A kutya elássa élve kölykét?
Az állat is védi szülöttjét,
Gondolat orkánok dúlnak bennem,
Nagyon vegyes napokat élek! Tehetetlen
Csatornáról – csatornára váltok,
Ti ezzel hogy álltok,
Kővé dermedt habok fodros habarcsán
Visszhangoznak, vagy elnémulnak a
Világgá kiáltott Jaj-ok?
- a sötét után ma is hajnalodott!

Budapest, 2011. június 18.

*

üvegfestmény

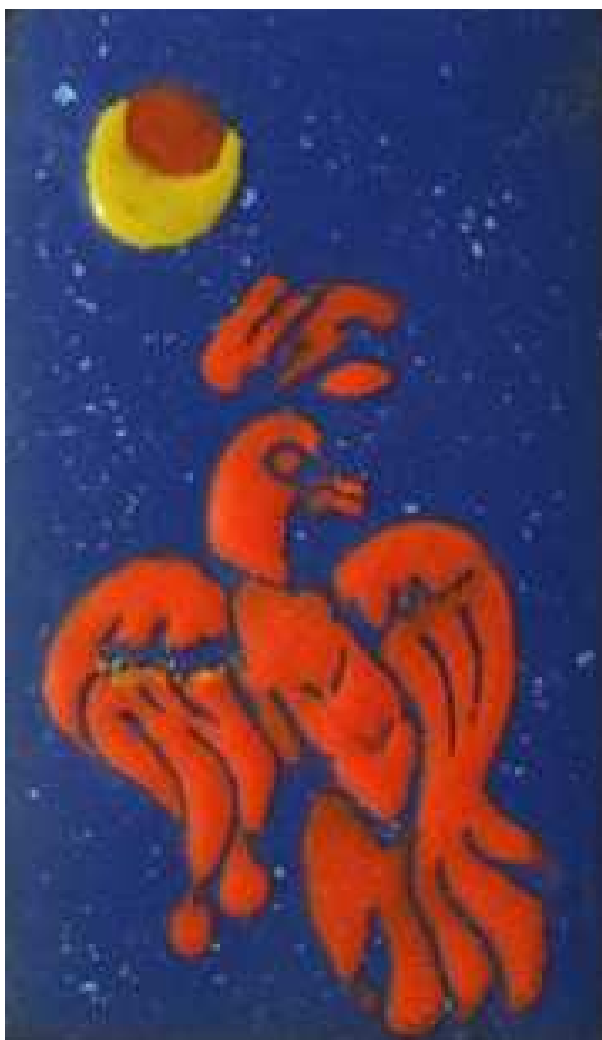
Palackba zártan

Ha azt mondom semmi vagyok,
Téged bántalak!
Ha azt mondom semmi vagyok
Káromlás talán,
Semmit mondani létező valómról
Mintha Létem letagadhatnám.
Képlékeny üveg vagyok
Folyékony, forró szerelemből
Szilárdan születő, kecses palack.
Új élet hangja feszíti vörösre
az átlátszó kristály-nyakat.
Lelkem tiszta palackba zárták,
mint finom bor, illattal szárnyalhatok,
érek, forrok, színnel, ízzel, vérrel,
míg ezer változással óborra higgadok!
Palackba gyűlik minden
belédobott tettem, falához
koccan koppanással
ezer lehulló gondolatkavics
visszaküldi csing-csilingeléssel,
érzi ha a hang hamis.

Megtelt palack vagyok életpolcon,
Az Anyaföld tesz pecsétet reám
Majd Ó-agyagból új üveg fúvódik,
Benne új bor érik arany-vérként,
valahol egy ünnep asztalán.

Budapest, 2011. október

tűzomán

Levett cipővel

Nem semmi voltam,
Létem nem semmi-lét!
Csak merengtem,
Semmittevés volt ami
Tetten ért? Miért?
Miért hisszük, hogy valami
Nagy dolgot kell tennünk,
Sok apró tettünket
Épp úgy kell szeretnünk
Ebből épül fel életünk,
S ha valamit letettünk
a kapuban értékeli
helyettünk, hogy
beléphetünk-e,
– ha cipőnket levettük.

Budapest, 2011. október

✱

Amint lent úgy fent?

Gubbasztok mint jég verte szőlő
Ködszín égre néz az ablakom,
Pedig jó termés ígérkezett idén
A mosolygó villányi dombokon.

Szűz-fehér leplet terít a hőség,
S lezúgtak mint váratlan sereg
Néhány perc kristály-hideg gömbjei,
hályogos barnára vertek a hunyt szemek.

Esővesszőkön tombol a szél,
Oroszlány jegyben a Nap uralkodó bolygó,
S mintha októberrel pörölné július,
Fáradt sereggént hajol a holdnyi napraforgó.

Vihart kavartál a tó felett is,
A vitorlásokat is szerte csaptad,
Mért vagy zaklatott szép nyári hónap
Mit tőlünk kaptál azt csak visszaadtad?

Budapest, 2011. június 25.

*

Úgy akarj!

Úgy akarj –, mint az ég – feszülni,
Mint a madár fészekre ülni,
Úgy akarj, mint méh a mézet,
Mint a szél, amivel elérlek!
Úgy akarj, ahogy mézet a kaptár,
Úgy, ahogy még senkit nem akartál.
Úgy akarj, mint kik sosem látnak,
Csak érzik szépségét a fogható világnak.
Úgy akarj, mint ki hazamenne,
Mert útra készen ezer éve.
Úgy akarj, mint a búza érni,
Mint nagyszülő este mesélni,
Úgy akarj, ahogy senkit nem akartál,
Csak akarjál! Te csak akarjál!
Úgy akarj, ahogy a fák nem akarják
Mégis ezerrel ontják, adják
Az oxigént, ami az élet
nem akarattal, csak vágytalan vággyal
mint sodródó levél mi hozzám téved,
Úgy akarjál –, s én elérlek!

Budapest, 2011. július 26.

✱

A vonat halad...

Vámosgyörkön porlad Nagyapám,
Apám is ölelik régóta égiek,
Társam Apja Kápolnán pihen,
Hallgatom kerekék surrogását;
– Drága ősök, ki mit üzen?
A vetésben fácánok randevúznak,
Lugast formálnak *rósa-rugózák*,
Ringatóznak a lila-akácok,
Itt minden ezer színnel pompáz.
– Mi van Nálatok –, odaát?
Ablak tükreben látom a fákat,
Ők a tükörben is valódiak,
Arcom elvész a fényben és homályban,
Sehol sem látom magamat,
Dűlőutak, májusi vetések,
Mutassátok a haza-utat!

Budapest, 2011. augusztus

*

Vezetők

Teremtény ahogy én, ahogy Te,
Ahogy a Föld mély lélegzete
Dobbanunk együtt pilisi köveken,
Duna-ív ölel és én ölelem,
A kék-bolygó szívét – halljuk
Dobogón,
tudom, jó helyen vagyunk!
A dobbanásban a haza szólt,
S a volt család, mi elfogyott,
Igaz, újat nem hozott,
De magadott mindent,
Amit megadhatott,
Hogy értelmet leljek,
Családot, hazát, kegyelmet
S terejtek néhány lelket,
Kik gyapjukat nálam vedlették le
S cserébe, kis melegséget adtak,
Vagy válasz szavakat szavamnak.

*

Tudom honnan indultam,
S honnan jutottam szívéhez
A természet ős nagy természetéhez –
Apám ritka-örömű mosolyaitól,
a végtelenül végtelen széphez.
A természet ezer arcát mutatta gyermekének;
Volt lelkem káosza kaszárnyában,
Némaság kolostor falában,

Trónfosztását a békességnek
Földrészek szétesése látta.
A világ dolgai, mint Zeusz villámai
Csapódtak húsba, húsomba vájva,
Az időre fognám, de tudom
Arcomon idegek játékanak tánca
Isten Apámhoz, Föld-anyámhoz
Még egy könnyörgő kiáltása.
Az utolsó időket éljük?
Kétezer éve az utolsót?
Akkor volt –, ha jól emlékszem –
egy menyegzőn borral töltötték a korsót.
Érdemes volt, mindig érdemes
Élni, dalolni, lenni létre,
Mindig jó helyen vagyunk
A születésre!
„Egy szó, mely idejében jött,
Egy darab ég,
És a csend fölött
Egy kéz”
Vezetett!
Tudom honnan indultam,
Szívéhez jutottam,
Lehet, mindez elég!

Velence, 2011. szeptember 27.

✱

Meteor

Százezer kilométer sebességgel
Száguld születése,
S száguldás a halála is,
Becsapódás a Föld légterébe
Mint egy üstökös, hulló csillag –
Káprázat a fénye,
Augusztusi égbolton fényhidat feszít,
– Vesztére!

Budapest, 2011. október

*

Felhő felvonulás

Tejszín-felhő figurák,
Sorjáztak égi jégmezőkön át,
Titokzatosan tipegtek
Vonultak, mint japán babák.
Az ég gerincére festődtek
Felhő-bordák, felhő-csigolyák
Ósi etruszk-fejék, kemény arcú
Asszír harcosok –, csupán felhők
Átvonulnak égi színpadon, s mégis,
Bennük az egész világot láthatom.

Budapest, 2011. október

*

Békés ezredet (Gondolat-repeszek)

Trója, Isonzó vagy Don-kanyar,
Búr, Pun vagy kereszties háború
Nyílvessző, páncél, vagy kilőtt tűzgolyó,
Vérben fetregő napok –, mire jó?
Pusztulás, pusztítás ezer hadihajó
Testvér-szembenállás – mire jó?
Atom, hatalom, atomhatalom
Az utolsó ember felett már nem lesz sírhalom.

*

Ha hontalanságnak úgy vetettél véget,
Hogy hontalanná tettél másokat,
Elűzted házából, földjéről, ki
Szomszédként Téged befogad.
Hogyan hajtod nyugovóra fejed?
Álmodban is fogod fegyvered.
Ne hibáztass soha senki mást,
Csak ismerd fel végre a várt Messiást.

Palesztina, Tibet vagy Nepál,
A bolygónkra Justitia egyszer visszaszáll!
Az Igazság serpenyője vagy ezer darabra törik,
Vagy rezzenéstelen egyensúlyban majd megáll.

*

A Hold fehér éjszakát teremtett,
Kinyújtotta hosszú fénykarját,
Lába fénypászma hosszú lepelben
Fején korona-aura pulzált.

*

Csalánnal verte lábát,
S enyhül rá Unicumot ivott,
Mit sem segített a reumáján,
Istenhez szólva is káromkodott.

*

Nekem erős fogakat, s gyenge szívet adtál,
Vigyáztál meg ne bántsanak,
Gyümölcsöd roskadozott másnak,
Én vágtam a fát magam alatt!

*

Bakonybél

Vérzett a nap az alkonyatban,
Fénye lecsurgott a fák törzsein,
Szent Gellért állt a kákás tó partján,
A sugár megbicsaklott kőtérdein.

Velence, 2011. szeptember 25.

✱

Vizsga előtt

Ha kérek Tőled, ne figyelj reám,
Hisz azért kérek, hogy beszéljek Veled,
Nem a kérés teljesedését vágyom,
Csak, hogy mindenre látva Téged nézzelek.

Ha kérek Tőled, nem a kérés fontos,
Csak, hogy küldjem hangtalan üzenetem,
Hogy elérjen néma könnyörgésem;
Egy másodpercnyi csendben légy velem.

Ha kérek Tőled hallgass, ahogy Apám
Ki szenvedett, ha adni nem tudott,
S az átvirrasztott éjszaka után
Kérésemre Igen mondatott!

Már nem kérek, csak figyelek a csendben,
Hogy meghalljam ha halkán szólítasz,
Eléd lépve utolsó vizsgámon
Szavam nem lehet más csak színtiszta Igaz!

Velence, 2011. szeptember 25.

*

A velencei kertben

Vedd el tőlem!...

– Ez még nem a keserű pohár,
Csak szembesülés önmagammal,
De ez sem könnyebb halál!

Magam most végig ostromoltam,
Ez a negyedik éjszakám,
Szemhunyásnyit nem alszom, vergődök,
Ez sem könnyebb halál!

A csillagképek fordulnak szépen,
Útjuk ágyamon átvezet,
Látom összes fénytelen tettemet,
Ez sem könnyebb halál,
– kérlek add kezéd!

Velence, 2011. szeptember 25.

*

üvegfestmény

Menedékkérő

Nem jártam sohasem rongyosan,
S azt sem mondhatom,
Hogy gyakran éheztem nagyon.
Fegyverek elől nem kellett menekülnöm,
Árok partokon fűcsomóra ülöm,
Kitapogatni kezemmel vakon
Félre hajított kenyér maradékot.
A szomorú fűznek meggyónhatom;
Úgy ülök mint gazdátlan állat,
Akik mind simogatásra várnak
Koldus szeménél szomorúbban
Lelkem vakaródzik a porban,
Pedig mondhatnám gazdag vagyok,
De Hozzád nem juthatok
Ha zörgetésre nem emelem kezem,
Kilincsed nem ragadom meg görcsösen.
Mosdass meg kérlek, törölj szárazra
Takaród kicsit rajtam hagyva,
Aludnék éberén mint a macska,
Dorombolnék hálásan szeretve,
Érezném Uram jó meleg teste
Befogad nem egy éjszakára,
Nála finom meleg a kályha,
S soha többé nem kell félnem,

Hisz nincs már semmire szükségem
Csak egyetlen simogatásra,
S hogy megnyugtass: – itt a helyed mellettem!
– Én már ezerszer megtettem
Tárva vagy résnyire hagyva az ajtót,
Vártam hívót és csavargót,
De csak kevés látja és tér be
E számtalan dimenziójú térbe,
Mi meg volt már ígérve – sok ezer éve –
Amikor kigondolatlan gondolatokban
Nektek még csak a „Mennydörgés” voltam!

Velence, 2011. szeptember 26.

*

Pár perc a stégen

Lapos hátizsákom fejem alá teszem,
Benne egy olvasókönyv és hattyú-eledel.
A stég rücskös betonján szétfolyó,
Halk harangszó –, szeptemberi nyugalom,
Ez olyan jó! Olyan jó!

Velence, 2011. szeptember 27.

*

Fontos hívás

Elfáradtam, megint itt van a hajnal,
S elgémberedett karral
Támasztom állam, hogy nézzem merre jársz!
A Tejúton nagy a forgalom,
Felhívhatlak Uram?
Ágyamnál itt a mobilom.
S bár a titkos számod nem tudom,
Reménykedem, hogy felveszel, vagy
Elmented hívó számomat,
S amikor lejárod lábadat
Érdekünkben –, majd visszacsörren
Hívó jeled –, most lehet,
Hallgatod álmatlan gyermeked;
A ti-ti-ti, tá-tá-tá, ti-ti-ti – segélykérésemet
Mint jó kapitány –, forgatod a kormány-kereket,
Kelted a kozmikus rezgéseket,
– Nálad mindig jó a térerő –,
Olvasod gondolataimat,
(pittyenések –, jaj lemerülök)
Látod még mindig félek
Már nem Tőled, hanem Érted,
A hajnallal kikötőbe érek.

A víz-keresztelkedésnél lefordul a sötét
Aki kérte megkapta SMS-ét,
válaszolsz minden hívásra, levélre
Nem teszel semmit félre,
Te vagy az kinek Mindnyájan fontosak
Vagyunk!
Ha hallgatunk, ha nagy a zajunk,
Ha evezünk keményen, ha lazítunk,
Ha árral szemben, ha bárki ellen,...

Mobilomon jelző-fény vibrál,
– HALLO! – Köszönöm, hogy hívtál!

Velence, 2011. szeptember 29.

✱

üvegfestmény

Leckét kaptam

Ha fölém feszülnél az égen,
Többé sohasem fáznék,
Mint langyos esőben csorda a réten,
Minddel együtt, s mégis csak Veled állnék.

Ha járásommal valamit tennél,
Talán a Földön járnék,
Nem lebegnék a köztes létben,
Álmomban nem kiabálnék!

Azt kérted; hogy írjak Neked
Valami verset, vonalas füzetbe,
Írtam engedetlen betűkkel,
A folytatást a felébredt elme szülte.

Még hallottam, ahogy szóltál:
– „Ha tudnád, hogy léptél hozzám,
Magad látva talán mosolyognál,
Mindegy, hogy mit gyermekelem,
Csak írd!”

Olyan jó volt, mint egy kisdíáknak
Kinek kobakját simogattad,
Álmomban adtad nékem a leckét,
A lap betelt. Kész vagyok!
– Engedd, hogy Hozzád visszaaludjak!

Budapest, 2011. október 17.

*

Ez a nehéz

Nem számtalan középszerűt
Írni, száz kötetben,
Azt az egyetlen mondatot!
Amit tovább kell adnom,
Amiért születtem!
Ez a nehéz, ezt az egyet várni,
Ez a nehéz e szörnyű zajban,
Sürgés-forgás lázban,
Az egy igaz szót, csendemben
megtalálni!

Budapest, 2011. október 17.

✱

Szólamok

Vigyázz rám, tisztelj, míg forrás vagyok,
Ha szennyeznek, zaboláznak, megvadulok!
Csobogta a víz.

Örülj míg lengedezek, simogatok,
Ha bepörgök, tomboló hurrikán vagyok!
Suttogta a szél.

Melegedj, gyönyörködj, s én felragyogok,
Ha ártón használsz, lángolva pusztítok!
Sercegte a tűz.

S én?
Szólt a gyermek:

Tenyeredben gyümölcs vagyok,
szalma szalaggal kötött, kéve,
Szemérmes mezei virág,
Világod legkisebb magnyi része?

Igaz ez?

Így igaz!
Ez Te vagy!
– Te vagy Te!

Te vagy az Élet szerelme!

Budapest, 2011. október 18.

*

Fotó Földünkről

Elhalkult a Nap dala,
Földnek suttogott szava,
Milliárd izzó pont része,
Lüktető hangjegyek rezgése.

Emelkedik majd tengerből,
Végtelen számú emberből
Vált ki ujjongó felismerést,
Világegyetem; egyetlen létezés?

Budapest, 2011. október 23.

*

A visszatérő

Szemének törött ablakaira
Szél borított szálkás zsalukat,
Nyár végi pernyét, leveleket tessékelt
Az ősz, s nyikorogva bezárta a kapukat.

A sírok között fagyott krizantém illat,
A színek tánca földig hajolt,
Mécses lángok, gyertyák csonkjaira
Dermedt, éjszakánként halkán dalolt.

Budapest, 2011. november 26.

*

Béke-harc

Szemem egykedvű tekintettel,
Míg agyam cikázó képsorokkal
Gondolatokkal, hangokkal
Párbajoz, csörömpöl mint
Bádogsisak középkor lovagjain.
S hiába lépek közbe,
S hiába fegyverezném le
A robajló gondolat-kalandorokat,
Feltámadnak, újra harcra készek
Már-már félek, szétfeszítik
Fejem-vértjét csatázó képek,
Kígyózó gondolatok besiklanak
Éjszakai csendembe, ébredésembe,
Belerohannak lelkem tükrébe,
Gyökeret vernek egy pillanatra
Önmagukat látva, megtagadva
Letaszítják bástyámról védőimet,
Szétdúlják csendemet,
Mi felsőbb parancsra vár,
Bölcs, higgadt felső szóra,
Mi kivezeti káosz-várból
A jóra, békességtóra teszi bárkám,
Hol tiszta vízben evezhetek
Szép gondolatterelőök veletek,
Ringatózhatom Ég és föld között
A kezdeti zajok feledve,
Betakar fény-meleggel
Karácsony este.

Budapest, 2011. 12. 07.

*

Gyökérből táplálkozik...

„Szóljak hát emberek vagy angyalok nyelvén”
ha műveltséget nem hoztam magammal,
„csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom”.
Nem ismerhetem az összes titkokat és a tudományt,
ha műveltséget nem hoztam magammal mit sem érek.
Költhetem minden vagyonom a tudás megszerzésére,
Ha műveltséget nem hoztam magammal,
Mit sem szolgállok vele.
A műveltség türelmes, ha tanít,
A műveltség mások javára van,
A műveltség nem fuvalkodik fel,
Tapintatlanul mást meg nem aláz,
Nem irigy mások tudására,
S nem tartja kérkedőn többre magát.
A műveltség nem örül gonoszságnak,
Mindenütt igazság kereső,
A műveltség magját hozod magaddal,
A tudás az, mi megszerezhető.
A tanulás egy életen át tartson,
A tanultakat mindig adjuk tovább,
Tudásunk az mindig töredékes,
Fejlődés és változás csupán,
Rajtunk áll, hogy a műveltség
Korona lesz e velünk született intelligencián.

Gyermekként gyermekül beszélünk,
S úgy ítélünk mint a gyermekek,
Ha műveltségre szert teszünk, felnőttként
Az ostobát már nem tetetheted.
„Ma még csak tükörben, homályosan látunk”
még ma is töredékes a tudás,
rajtunk múlik, áldás lesz vagy átok,
üdvössé csak az lesz,
amit az ember embertársa javára használ,
a szeretettel nyújtott átadás.

Budapest, 2010. dec. 28.

✱

Közeleg

Leég lassan minden mécses,
A levegőben maradt percenések
Kísérői a pillanatnak,
Kíváncsin csillag-titkokat kutatnak.

Az utaknak két ága nyílik,
egyik hív ádventi csendre,
A másikon a város kirajzik,
A Pláza-mérgezett örületre.

Neked milyen fény villant,
Melyik útra szabad a lámpa?
Állj meg a sötét erdőn szélén,
Óriás gyertya a Holdba karoló,
illatos fenyő ága.

Budapest, 2011, december 18.

*

ÚJ NYITÁNY!

„Éjre – éj, s Napra – nap!”
Az Élet pedig úgy elhagy,
Mint alakot kísérő árnyék,
Mire azt gondolnám; ki tudja hány év?
Lehull a függöny –, búcsúszom!
Taps vagy volt, vagy nem
Már nem hallom.
Szemem üres nézőtérre téved,
Sehol senki, kicsit félek.
Akkor megszólalnak a harsonák,
Konfettik repülnek, táncol a világ.
Az Ó-év lelép, Új Évet éljenez
Millió és millió – egy percig
Bizakodó – városlakó,
a falvak népe lassan elfogyó,
Mint a Déli-sarki hó,
Mi nagy robajjal tengerbe hull,
Új év jön, de már nincs semmi új,
Csak felkiáltott világvég,
De a világnak nem lesz vége még,
Hisz megmondták: „nem tudhatod,
Sem az órát, sem a napot”

Amikor beáll a sötét!
A Föld fordítja tengelyét,
Lerázza minden szemetét,
Tiszta arcán hajnal ég,
Fellép az Új – Világ – Év!
Hányadik felvonása már,
Mindig csendül az új nyitány
Mutatja öreg számlapján;
Napra – nap, éjre – éj
Ahogy a világ kezdetén,
Dereng a Fény! Dereng a Fény!
Bízni; – ez éjen sem hal meg a remény!

Budapest, 2011. december 27.

✱

Gondolatok – Fájdalomról-szeretetről –

melyek az égben születtek,
/a MALÉV szárnyai mellett/

2011 Szikrái

I. Fájdalom és szeretet

A szeretet gyökerei a fájdalom gumóiból is táplálkoznak.

A fájdalom a szeretet mélyrepülése.

A birtoklás nehéz bilincs, ha határozottan nem tudsz megszabadulni tőle, a kísérletek fájdalmas horzsolásokat okoznak

A fájdalom és a szeretet olyan csomót képesek kötni, amelyet gyakran képtelenek vagyunk kioldozni.

A szeretet olyan észrevétlenül tud szétáradni benned, mint a föld alatti kis vízerek. Behálóznak, táplálnak, láthatatlanul.

A szeretet mag egy jégkorszak után is életre kelhet.

A fájdalom attól fájdalom, hogy nem mered megmutatni szeretetedet, ha útjára engedet a szereteted a fájdalom megszűnik létezni.

Hogy a szeretet mikor megy át fájdalomba, vagy a fájdalom szeretetbe azt a határt szinte sosem éles kontúrral rajzolják.

A szeretetnek nem azért kell születni bennünk, hogy gazdára találjon, hanem,
hogy oxigént adjon az életben maradásra!

A szeretet nem azért születik bennünk, hogy rabszolgává tegyünk valakit, hanem azért, hogy felszabadítson bennünket.

Ha valaki fájdalmat okoz nekünk, akkor gondoljunk arra, aki szeretett bennünket!

Aki a szeretettől fél az a fájdalomtól fél!
A fájdalom elfogadását a szeretet eszközeivel tudjuk elérni!

Ha csak éjszakai a szeretet, a kelő nap köddé változtatja!

Ha a kelő nap sugarára felujjong bennünk a szeretet, akkor az egész Életet szeretjük!

Éjszaka felébreszthet bennünket testi fájdalom vagy rossz álm, mindkettőt enyhítheti, elsimíthatja a szeretet gondolatával elsuttogott imádság!

Egy növény, vagy virág szeretete; gyönyörködés, egy állat szeretete... gondoskodás, hűség, áldozatvállalás, lemondás, élvezet, egy embertárs szeretete mindez együtt – és még több!

A szeretetet hiába tépjük ki magunkból mint egy spirál füzet lapját, a korábban beírtak nyomai belemélyednek a következő lapra, vagy átítatódik a szavak töredezett formája.

Hagyd, hogy fájjon az elfogyó szeretet, a megélt fájdalom után a megélt szeretet szirmai száradnak majd a rózsában.

A szeretet születik, – él, majd folytatódik,

A fájdalom születik, él és meghal!

Ha a szeretethez társat keresel minden áron, lehet, hogy társnak a fájdalmat

kapod, Ha a szeretet lételemed akkor mindent meghozhat amire vágysz!

A szeretet nem az akarat gyümölcse/termése, a szeretet a szív ajándéka – a Világnak!

A szeretet úgy érkezik mint a Levegő, vagy a Tűz, vagy a Víz; – természetes csendességgel, vagy lángolón, vagy sodrón, s gyakran ugyan úgy is távozik. Csak a levegőhöz hasonló múlik el az utolsó lehelettel, de az ott is folytatódik ahol a Szent-Lélek!

A Szeretet ott lüktet a születésben, minden születésben, minden megérkezésben, minden feltámadásban, minden Új kezdetben, minden körforgásban, az örökkévalóságig!

A Szeretet *árnyéka* a fájdalom. Végig kíséri a szeretetet az úton, – fény hiányában olykor láthatatlanul, – jelenvalósága azonban a földi síkon marad!

Az Élet-Elixir a Szeretet!

A szeretet képes fejleszteni önbecsülésed,

A szeretet képes bátorságot adni,

A szeretet képes érzékennyé tenni,

A szeretet képes gazdagítani lelkedet,

A szeretet képes örömmel feltölteni.

A szeretet engedi láttatni – ami vagy!

A szeretet engedi láttatni – ami lehetnél,

A szeretet engedi láttatni – amivé válhatsz általa!

A szeretet engedi láttatni az ürességet is, ha nem tudsz élni vele!

A Szeretet nem több és nem kevesebb, mint
[találkozni Istennel! Ennyi!

✱

fotó

2 0 1 2

mandala

Az öbölben

Többször ültünk
stégeden őszi alkony,
elúszó aranyhidat nézve,
hogy nem harap csalira
egy rabló balin,
nem tesz semmit,
így is megérte.
A tó elhagyott öblében,
szegett fejű nádszálak
dideregnek.
Mégis várok!
Egyszer újra
csobbanhat úszó,
hálóban a zsákmány
megvillan, gazdag életed!

Budapest, 2012. február 2.

✱

Vég-elé

Az élő vízben halott nádszál
elhagyottan, - messziről jöhet!
Víz-sodortól többször megfordul,
látható kéz közel-távol nincsen,
mégis alábukik ezerszer
mintha lenyomná a hínár-karú
emlékezet!

Budapest, 2012. február 2.

*

Itt van!

Vedlett, elkoszolt bundáját
Még mellére ölelte
Az árok meredek partja,

De kertek alján ugrásra
Várt a suhanc tavasz,
Nem volt ember ki megállíthatta!

2012. március

*

Párbeszéd

Mondd, nekem van-e küldetésem?
Számít-e néhány apró szenvedésem,
Hisz én „csak” a kereszt alatt állok,
Kisebb fájdalomtól is kiáltok!

Mondd, nekem van-e küldetésem?
Csendet, vagy harcokat kell élnem,
Ordasok kihaltak, embertől kell félnem,
Mondd, nekem van-e küldetésem?

– Céltalan egy sincs köztetek!
Mindőtökben legalább négy elem
Viaskodik, tisztít, vagy felold,
Életadó levegő, vagy földre hajolt,

De céltalan egy sincs köztetek!
Mindenki jön majd közelebb,
Lehetnek sokan kik el nem érnek,
Széleit sem látják a sarki fénynek!

De céltalan egy sincs köztetek!
Igen! Küldetéssel jöttetek,
Hogy keressetek, figyeljetek,
Megértsetek, szeressetek
Mind küldetéssel jöttetek!

Mindőtök tartozik valahová,
Talán Te ács vagy, Ő lehet, katona,
Talán Te mondod ki az ítéletet,
Talán csak követed a tömeget,
Nem szólsz, semmiért soha,

De mindőtök tartozik valahova!
A teremtett világ nem ostoba,
Hirtelen ötletek halmaza,
De maga a fényes Tökéletes!

Hogy mily tökéletes, az félelmetes!
Itt kell, hogy keresd küldetésedet,
A célját, hogy mi lesz a véseted
A világegyetem nagy falán –, talán

Ha elgondolkozol, már egy lépés,
Hogy tartozol, tartozol a nagy egészben
Valahová! Létednek biztos célja van!
Egy porszem sincs mi céltalan!

A Végtelen Világ Benned is
hordja önmagát! Nincs odaát és ideát,
Az Univerzum része vagy,
fedezd fel arcodon az arcomat,

A világosság betölti nemsoká',
Választásod: – rügyező gondolat –
Ügyelj reá, akkor és ott dől el;
Mindőtök tartozik valahová!

Budapest, 2012. 03.11.

✱

Pesti Szalon

Március éledő madárszava
Százával sütött a nap sugara,
Egy kis csapat leült a fényben,
Kör-körösen mint bolygók
a mindenségben.
Millió Nap-körül forgó,
Apró fénypont odakint és idebent,
Külső úrból a belső körbe,
A belsőből kilépett
kinek menni kellett,
mert lejárt az ideje.
A körök mindig váltakoztak,
Felduzzadtak, vagy épp fogytak,

És szólt a szó;
Volt elhaló hangú film egy balkonon,
Shakespeare után gondolat-szabadon,
S körbeforgott egy világegyetem,
Istentől indulva, megtérve vissza; Istenem!
És szonettek a Földért – szerelemért,
Strófák az optimista lelkiületért.

A nap odakint búcsúzott,
A szó a félhomályban sem hallgatott,
Szóltak a rímek és prózák
Irodalmi asztalon gazdag morzsák,

S a kör újra fordult kint is bent is,
A Nap lebukott, beesteledett,
S mi hallgattuk a halleluját
Értékekért szóló ódát.
S nem volt itt semmi más,
Csak néhány csodás felolvasás,
A világ volt aznap gazdagabb,
Hogy egy kis csapat összejött,
Irodalomért, s gazdagítva önmagát.

Mondhatnák, hogy : – Nagy dolog!
Én azt mondom, hogy: Nagy dolog!
Hisz kik itt voltak, gazdagok!
Bennük a látás gazdagsága,
Érzékenység a világra,
Apró tetre, szépségre, a végtelenre.

Belső körben készülődtek, kiszálltak,
Lehet mások üstökössé (is) válnak,
Köré gyűltek költészetnek, egymásnak
Egy délután volt versek, prózák
márciusi tavaszon –, kedves Társak
Remek volt: Pesti Szalon!

Budapest, 2012. március 12.

✱

üvegfestmény

Köszönöm
(Egy elfelejtett vers)

Köszönöm, hogy fogod a kezem,
Már nem ellenkezem!
Ó Uram, vagy süket voltam,
Vagy féltem a hangtól,
Magzat-angyalaid
Elküldtem magamtól!
Hányszor elestem,
Szárnyaim lenyestem,
Hogy szállni se tudjak,
Bizonytalanul néztem
Elébe válaszótnak
Válaszra várva,
De hang nem ért el fülemhez,
Kezem nem fogta senki,
Indultam, gyakran
Semmibe menni,
Pedig szóltál, szólítottál,
Korlátot elém azért állítottál,
Hogy Magad felé tereljél,
Hogy az útra segítsd lábam,
Hogy magam megtaláljam.
Magamban lelkem
Csendes békéjét, hogy
Áldjam a lét
Gyönyörű törvényét:

Hogy csak azt kell tennem,
Ami a küldetésem;
Csak emberként élni,
Nem hibázni,
Igaz úton járni,
Koldusra vigyázni,
Felnőni fákhoz,
Térdelni virághoz,
Akaratod gyümölcséhez,
A harmóniához!

1999. március 30.

✱

És még egy

Mérgek forrnak. Nem akarom!
Uralkodj rajtam Te Út, ne én magamon!
Hideg, téli szél fúj izzadt homlokomra,
Vigyázz rám – s én vigyázzak magamra!

Kint állok hervadt, fagyott rózsák a síron,
Szétdobálva elkopott mécsesek,
Kezemben bizseregnek az érzések
Kopjafád fogva –, Segítsetek!

1999. december 20.

*

Talentum

Nekem szomszédok civakodása,
értelmetlen halál,
Neked Rómeó és Júlia!

Nekem rózsadombi nagyemberek,
kiváltságok,
Neked Olimposz és Zeusz fia!

Nekem is adott csekélyt,
Neked mérföldnyi az araszod,
hogyan osztják odafönt Mesterek
a talentumot?

Az élet már nekem sem
balga játék,
Ahogy Nektek rég tűnő pillanat,

Itt és most kell, hogy
azzal éljek
amit a sors igazán csak egyszer ad!

Budapest, 2012. április

✱

Az is tavasz volt

A csend tövist növesztett a rózsatón,
A darázs csípős csókkal lopott édes port,
Nem vakond túrás, baka sisakok
Borították boglyaként a tarlót,
Világégés pusztított,
– tavasz volt, mégis tavasz volt!

Bakancsok szántottak azon a tavaszon,
A földeken boronát húztak a tankok,
A bodza rájuk sem hederített,
Ágai közt gurguláztak szerelmes galambok.

Bármit teszel esztelen haragból,
Szított gyűlöletből, pénzt nyerve fegyverért,
A tavasz példát mutat kedves alázattal,
Ha nem tiszteled, egy végső viharral fizet majd ezért.

Budapest. 2012. április

*

üvegfestmény

Játék

Tudod-e te kicsi Adél,
Mit áraszt a tavaszi szél?
„Tavaszi szél vizet áraszt”,
Áldást hullat a határnak.

Énekled-e pajtásoknak,
„Hát én immár kit válasszak?”
Választasz-e Ágnes, Áron
Dalban, „virágom, virágom”!

Ismersz-e még mondókákat?
Énekelsz-e Orsolyának,
Régi népdalt Nagymamádtól,
Vagy csak plázákban játszol?

Fedezd fel a gyöngyszemeket,
Igazakat, ős rímeket,
Keresd amíg van, ki tudja
Nem rágja szét idő foga?

Ott lehetsz száz fesztiválon,
Ha kerül olykor békés álom,
„...Tavaszi szél vizet áraszt,
Virágom, virágom”! Dúdold

Ringatni fog! Édes álom!

Budapest, 2012. április 6.

✱

Hétfő – Húsvét-hétfő

Hétfő! Hideg, fényes a nap
Az asztalon kenyérben és a borban Vagy!
Mozdulatom önkéntelen,
Nem harapom, megtöröm kenyerelem.
Megtöröm kenyerelem
S szégyellem, hogy egyedül eszem.
Dalolnom kellene alleluja ,
De egyedül vagyok újra, újra.
S bár a tálkán tojás és sonka,
Nem születtem még mindig újra!
Rámorzsolom sós könnyem a szeletre,
Vagy Te, vagy én nem vagyok eléggé szeretve!
Ha nem ragyog fel arcomon Húsvét boldogsága,
Akkor hiába! Hiába a teríték,
Nem érkezik meg a vendég!
A vendég, kit csendes napok után vártam,
Nem voltam az ki készen álltam?
Nincs tartalék olaj a lámpámban?
Sem a kenyér, sem a bor nem test és vér
A számban!
Még mindig magány pereg könnyemen,
A követ hát hogyan görgetem
Le lelkem sírboltjáról, mi üres, nem ünnepes.
E hétfő a pénteki fájdalmat őrzi,
Forog számban a falat,
A bor is vízzé változik, s csak
Savat gerjeszt ínyemen! Istenem!
Húsvét-hétfőn sem ülsz le velem?

Megszenvedem, megszenvedem
Hidd el minden kételyem, vagy
Nem is kétely ez csak az a homályos bánat
látom csendes, hitetlen apámat,
Ki úgy húzta a fátat, hogy nem is tudta
Hogy őszinte, tiszta énje keveredett
A vérbe, mit a vasszöveget ütöttek,
Ők úgy követtek, hogy egyszerűek voltak,
Én őket követem, s talán holnap,
Vagy negyven nap múlva,
Ott leszek Fényeddel a dombhoz láncolva.
Többé nem mondom, hogy engedj el,
kapaszkodom gyengülő kezemmel
kenyérhez, borhoz, testhez, vérhez,
nem kérdelem; – mi közöm az egészhez?
Azon a dombon mindnyájan ott leszünk,
Húsvét lesz levegőnk, eledelünk,
Azon a dombon én is posztolok,
Ahol nyelveken szólnak az apostolok,
A csendes szónokok, ahol egyé válik
Végre a tömeg, e földi végtelen sereg
S nincs velünk más, csak szeretet-fegyvered!

Budapest, 2012. húsvét

✱

üvegfestmény

Magasról

Elfogy minden levegő,
Kitágul, szűkül a tüdő,
Bukdácsolva kísérnek
Régi képek, ahogy a
Magasról a völgybe érek!
Futok idegen világban,
Magam elől futni?
Siváran tárul fel utunk,
Ha nem jutunk egy
Hosszú úton összhangba
Magunkkal, összeroskadunk!
A lélegzet fennrekedt
elérhetetlen magasban.

Budapest, 2012. május 28.

✱

Pünkösdi rózsája

Pünkösdi rózsája összes
Szoknyáját levette,
Egyetlen bóbirta maradt rajta,
Vörös pártáját büszkén emelve
Hétfőig még magán hagyja.
Pünkösdi rózsája vérpettyeit
Szirmokban lábához rakja,
– e szőnyegre ne lépjete,
Árva szára ezt mutatta!
Árvának csak emberszem látta,
Ő büszke volt lángoló létére,
Hisz bimbót szült, nevelte,
Virágnászát készítette egy hosszú éve.
Tavasza várta, s betöltötte
Élete teljes küldetését,
Elfogadással engedte utolsó szirmát,
még alátartva egy zsenge levélkét.

Budapest, 2012. június 4.

✱

Hajnali téves hívás

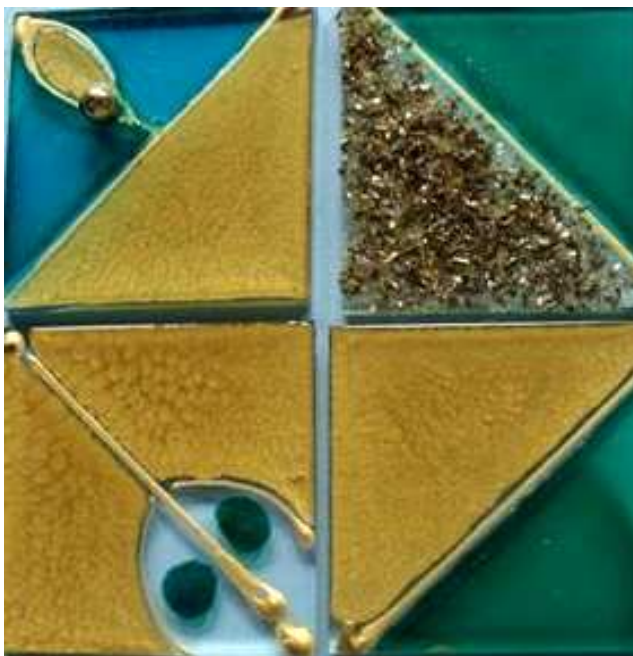
A rossz hírek hajnalban érkeznek,
Igaz, a pacsirta trilla is,
Lehet, hogy ők is hírhozók,
Közvetíthet a dallam is.

Hálót az éjszaka sző,
Fénybe olvad az ezüstoffonál,
Tengeréből az éjszakának
Kimeríthet a halászkirály.

Hajnali neszekben érint
Harmatglóriás sugár,
átsiklasz háló-rácsok haladékán,
az új nap terhét húzza egy uszály.

Budapest, 2012. június 10.

üvegfestmény

Álomkereső

Az álom izzadt gyöngyei
Emeltek cseppkő-gúlákat
A lélekkatedrálison,
Faragtak kép-kockákból
Gyámkövet e hajlékban
Néhány íves, belső oszlopon.
Hajnalonként minden összeomlott
S mint földrengés után,
Bukdácsolt a romhalmazok felett,
Hogy összerakja;
Mi játszódhatott egy másik
Létsík színpadán.

Az emlékezet vergődött
Selyem lámpaernyő alatt,
Körbe-körbe csapódott
A megvilágított gondolat.

A reggel fáradtan ébredt,
tompá foltokon fennakadt
a lábadozó pillanat, s valahol
ott ragadt, ahol elmaszatolt képen
Az éj lett száz kalanddal
Gazdagabb.

Budapest, 2012. június

Szükségem van rád

Te vagy a harangláb
Én csak a harang vagyok
Földre esve, süket csend
Kong öblömbe telepedve,
Sötétén, mint a bolygóra
Borult éjszaka fél oldala.
Hallgatok, míg lábra nem kapok
Általad, hogy megadd a hangomat!
Ahogy ég felé emelsz,
Lendületbe hozva ütőmet,
Mi szabadon – mint az inga – jár,
Hangja átvibrál a hegyeken,
S a kegyelem rezgést skandálja
Világgá. Erő zeng az új reggelen,
Harang-dallam szabadon, ércesen;
Bim-bam, bim-bam, bim...

Budapest, 2012. június 11.

*

Ha hiszel

Ha hiszel, s teszel,
Képes leszel
Megtalálni
Az értelmet,
Úzni távolra
Félelmet, mi
Gyáván hátrál
Erődtől, s
A földtől
Elrugaskodott
Léleknek fest
Habkönnyű
Szárnyat,
Melyek fehér
Gerlékkel szállnak
Szentföldek fölé
Békével!

Budapest, 2012. június 11.

*

Emlékkönyv

Százszorszép
Szép vagy százszor,
Mint a színes
Házsor, fenn
A domboldalán,
Ahol siklottunk
Télen, sikkantunk
Huncutságon, s
Minden évszak
Mámoros volt
Az illatoktól, a
Fáktól, a lekaszált
Virágtól, a vágytól,
Hogy felnőtte
Váljunk mihamarabb.
S hiába volt ez idő
Gazdagabb, mi
Futottunk volna
Előre, pedig idő
Előtt megtelt
Gyermekkori
Emlékkönyvünk,
Benne préselt
százszorszép
Szárason,
Mégis szép,
Százszorszép,
aranybordás
Könyv-emlék!

Budapest, 2012. június 13.

*

Béépülve

A föld sója
A csontjaimba,
Agyag, homok
Izmaimba,
Fák gyökere
Zsigerembe,
Föld erei
Szövetembe.

Levegő a
Tüdejembe,
Feltölt, éltet
Fúj ki,
Szív be.
Levegő a lételemem,
Lelkem ki még
Nem lehelem,
Fújj ki,
Szívj be;
Lélegzetem.

Testem ahány
Kis folyója, a
Vérerek csobogója,
hálózó hajszálerek,
Működtetik a szívemet.
Ütők ütnek
Dobbanásig,
Víz és vér
Összefolyásig.

Agyam forró
Tűzgolyója,
Gondolatok
Táplálója,
visszatér,
Süllyed porba.
Szellem;
felszállhat
Majd róla
Az újszülött hozója.

Velence, 2012. június 15.

✱

A szavak íze

Nyelvem ízlelgeti a szavakat,
Hisz a szavak ízesek,
Imént csípős, borssal vegyített,
Egy másik szelíden édesebb.

Egy férfiútól paprikásan
Felborzolt, piros,
Egy szőke lánytól ropogósan,
Fess, almaillatos.

Ízlelgetem a szavakat,
Garatom hangot öblöget,
Ízlelgetem a szavakat,
Hogy tisztán adjam át Neked.

Szavak templomai; szózatok,
Kígyóméreg mi káromol,
Szép szavak velünk születtek,
Velünk halnak majd elhalón.

Velence, 2012. június 16.

*

LÉLEKÁLLAPOTOK

Táplálékul

Állva halni meg mint őserdei fák,
omolni a föld arany humuszába,
Táplálékul adni magamat,
Sarjadék támadjon belőlem
tavaszon,
– nem éltem hiába!

*

Mellettük

Bazalt párnák bércbe öregedve
Órzik földrészek karambolját,
Óceán mélyén forrongó tüzek,
Hegynyi köveik dobálják.

Mi az ember - mellettük
Parányi jószág!

*

Nyugtalan

Nyugtalan sirály lelkem csapkod,
könnyekért zuhan vízfelszín alá,
mosolyt keres a naphídon,
álom és hajnal határán
fehér szárnyakon haldoklom!

Budapest, 2012. július 10.

*

Térdelésből

Gyomrom kígyói belém marnak,
Savas gejzírt löknek száj-barlangnak.
Mosolyt nem akarnak rajzolni rája,
Idők fájdalmával kövülnek a ráncra.

Kúszik a kelő nap szobám ablakára,
szűzies csíkot fest az orchideára,
Finom zene simul fájdalom oltárra,
S lelkem mosolya már testem is táplálja.

(Velence-Budapest, 2012. július 1-
és 2012. december között)

*

Anna-nap

Szerettem Őt!
Szeretem ma is!
Érte ma három mécses ég!
Emlékedért!
Maradj még,
Ne égj el!
Ne még!

Égig nyúló
Kicsi lángok hegyén
Lepergetem 40 évemet,
Melyből oly kevés volt,
Az együtt,
– de a tűz jutott –
Neked, Nekem!

Fényüket glória öleli,
S égig nyújtózó száz sugár,
Miközben Shakespeare
Legszebb szonettjét
Szavalja öt kiváló,
Ki szintén messze jár:

...”Az vagy nekem,
Mint testnek a kenyér...”

Borul tenyeremre a meleg tenyér.

Tokaj egy asztalánál,
Arany csillogással,
Kiürült a két pohár.

Mi méltóbb az emlékekhez
Anna Napra,
csak ezt mondhatom:
– fülledt az este –

...”részeg vagyok,
S mindig szomjazom...”

Velence, 2012. július 26.

*

Lélekhúrokon

Hallasz levelek zizzenése mögött,
szél-sziszegés hullámzó zenéjében,
a harangnyelv egyetlen kondulása fölött,
mintha szóltam volna félálomban?

Érzed-e kezem néha ütőereden,
Ahogy veled együtt dobbanok, emelkedem,
Érzed-e, hogy karomba zárnálak gyengéd-erősen,
De már nincs karom, nem tehetem!

Látod-e, mozdul a mogyoróbokor,
S lábad elé ejti kicsi, tömör magját,
Ne lépj rá, emeld fel, töröld meg,
Némaságom tekerte levélbe egy apró,
koppanó darabját.

Tudom, hogy hallasz,
Tudom, hogy látsz,
Tudom, hogy érzel,

Ez nem az érzékszervek adománya!

Lelkeddel hallgatsz,
Látsz és érzel,
– Nem illúzió, –

Ez a lélekhúrok szimfóniája!

Velence, 2012. július 27.

*

Régi pillanatkép

Ujjam az ajkadon;
– Ne szólj!
Ujjad az ajkamon;
– Te sem!
A szó fölösleges,
Szemeddel fogod
A szemem.
A pillantás
A csigolyákon táncol,
Mint októberi hűvös
A parázs felett,
Lassan ránk borul
A bársony-
alkony fölénk
Csendesedett.
Ujjaid rácsának
Foglya a kezem,
Mozdulatlan,
Pihegő madár,
Arany kalitkából
Szállni nem vágyik,
Bújik, benne
Fészekre talál!

Budapest, 2012. július 28.

*

Vihar után

A fák fényes levelekkel
nap-tükörben fürödtek reggel.
Csoda volt, hogy felébredtek,
Hisz éjjel szörnyű vihart megéltek.
Hordozóik földig hajolva,
Csapkodtak karjukkal lerogyva,
Alázattal a természet erejének,
Tébolyult szélnek, azt hittem
belehalnak, de élnek!
Mintha Égzengés, mennyek pörölése
nem lett volna, csak Anyja ki
Gyermekét fényesre mosdatta,
Ki vihar után ölében szunyókált,
S békésen nyújtózva, frissen ébredt.

Budapest, 2012. július 31

És mégis...

A láva virága voltál,
Tűz-gejzír húlt bazaltján nőttél,
Akadály nem volt számodra,
A Holdon is gyökeret eresztettél.

Álmaid erősek voltak,
Ős-hiteddel mindent elértél.
Buzogtál ezer forrásban,
pusztult erdők nyomán serkentél.

Erjedő mag voltál minden földben
a Paradicsom ígéretével,
Ezerszer új pusztulások,
Minden halálból az élet lépdél.

Budapest, 2012. szept. 9-

✱

üvegfestmény

Gondolat-terelő

Gondolataim elbitangoltak,
Mint a pásztor nélkül maradt nyáj,
Mint a nyár végét jelző,
útra kelt, sárga levelek.
Már nem elegendő
Számukra a terelő csaholás,
Egy esővíz locsolás,
Valami küzdő akarás
Kell, ami felráz!
Gondolattalan semmibe nézés
Még kell neked
Egy kis őszi érés,
Hogy zamatosan kiteljesedjenek,
Kosárba rakva gömbölyödjenek,
Mézédes ízt adjanak
A beérett szónak,
Mosolygó csókok legyenek
Fáradt homlokoknak,
Narancs-szín ragyogás
Sápadt lelkeknek,
Kik régóta szenvednek,
Kik gyógyításra várnak,
Árva gyermek-világnak,
Állat csaholásnak!

Gondolataim hát összeterelve
Ballagjanak fel a hegyekbe,
Vonuljanak csendes falvakba,
Ki a mezőkre, utca sarkokra
Szóljanak mint a kolompok,
Legyenek vidám harangok,
Hogy elinduljanak bénák és vakok,
Göndör nyájam indulj, s tegyed:
a cselekedet-erek,
Szívekhez szóló lassú gleccser-
Cseppenéssel szülessenek;
A gondolat tettet érlel!

Csendes erővel!

2012. szept. 26.

✱

Aranyba foglalva
(*Tisztelet az olimpiai bajnoknak*)

Csobban a víz hajnalonként,
Ahogy felhasítod felszínét,
Befogad, könnyebbé teszi testedet,
A negyedik elem súlyos, nehéz.

Téli reggel talán párnádba bújnál
De indulsz, jeges szél csípi arcodat,
Indulsz, hogy lehúzd minden időben
Ki tudja hány méter hosszodat!

A víz alatt csend van, a világ kizárult,
úszik veled tengernyi gondolat.
Siklasz , merülsz, karod lapátol,
s magad vagy nagyon magad!

Mi visz előre, mi hajt,
Ifjúság, erő, társaid?
Mennyi lemondás, mennyi öröm,
Mind gazdagítja napjaid.

A fal fordít medence végén,
rugaszkodni segíti sarkadat,
Mint delfinek, az orsó-tajtékok
Egymás mellett okosan játszanak.

Benned mi játszik,
Dobogón állva látod magad?
Hosszú évek munkálják léted
A víz felett, a víz alatt.

A munka gyümölcse, az arany érik
Ahogy elődeidnek ókori Olimpián.
A csúcson állsz, szemedben, benned,
Veled az országod áll.

Tízezrek könnyeznek, honfitársaid
Néhány percet küzdöttek Veled,
A kéz az ég felé emelve
Verejték, siker! Köszönet Neked!

Még zúg a csarnok, társadat köszöntöd
Ki nem volt már ott e versenyen,
Aranyad megosztod, földi kincsed
Égi barátoknak adod – jelképesen.

A víz nem hiába csobbant hajnalonként,
Hajolt és nyílt meg egy ember előtt,
Nagyszerű lelket vitt a hátán,
S büszkén emelte a csúcsra Őt!

Budapest,

✱

Hold-tér

A boksa hátú Hold
Résnyire nyitotta zsarátnokát,
Hogy az esti égen fényrácsok
közt lássunk odaát!
Felhőbéklyók ragadták meg
sarlósugarát,
a Hold játszott vele,
Elbújt, előbukkant,
Égóceán hátán úszott tovább.
Míg a szem az éji égen kalandozott,
Észrevétlen maga mögött hagyott
Minden földi gondot.
Test és lélek oly kerek egységben
Meditált,
Mintha bűn, zavargás, békétlenség
Nélküli lenne a világ.
A boksa-hátú Holdnak
Fény gyúlt tűzterében,
Néhány remegő csillag eléje térdel.
Fehéren felizzik még egy üstökös,
Itt lent a fák mögött már ködös
Az erősödő hajnal.

Budapest, 2012. november

*

üvegfestmény

Csendet

A vershez csend kell,
Teljes elvonulás
Csak ott indul el
Mély gondolat,
Csak ott szólal meg
A hang benned,
Kristály-fal akkor
Veri csak vissza
A „nem-te” visszhangodat.
A vershez csend kell,
Csend, mi nem hangtalan,
Akarva írni, erőlködve
Lélektelen és hasztalan.
Lélegzeted visszavonva,
Kiüresítve fejedet,
Hagyni, hogy megszólaljon
Egy verssor
Egy mély, belső üzenet.
Nem rajtad múlik, hogy
Mikor töri meg csenedet
Oszlopnyi gejzír-gondolat
Szövevényes úton ér el
Mi kézbe adja tolladat,
Ott, akkor ne kérdezz,
Nem kell kételkedés,
Csodálkozás,
Tedd szorgalmas diák,
Jegyezd a hang diktátumát!

*

Tél-kép

Az erdő felett
Fehér éjszakák húzzák
Menyasszonyi fátylukat,
lassú tánccal Illegetik
a fenyők kérges csontjukat.
Téli napkelte a kérő
Az új nap újra fiatal,
Délcegen, fehér lovon
Sétál a zúzmarás hajnaldiadal.
Fehér, puha hóban hagy
kecses pata-nyomokat,
fa-suttogás adja tovább
a szerelmes szavakat.

A természet varázsa
A varázs természete!
Néztél-e már a mélyére
Visszatükrözött képére,
Víz visszakacsintására
Huncut ég hunyorgására,
Vízben a föld ikerképe
S benne az ég összes kékje,
Találkozás gyönyörűsége,
Színek, formák teremtése.
Játszadózó ez a csoda,
Ő az, Ő az, mind Ő maga!

Budapest,2012.október 29.

✱

Karácsony reggelén

Rezzenéstelen és fehér
Karácsony reggelén
Az ég, az ág,
Kócos haját
Karjára teríti,
Fésületlen minden
És gyönyörű, mint
A kedves mosolya
A párnán ébredés
Előtt – angyallal
Találkozás – szája
Szegletén, fehér
a hóhullás,
Éjjel megfagyott,
Kemény az út, a dér
Karácsony reggelén.

Csak egy madár
Rajzol szívet tipegőjével
Erkélyemen a hóban,
Ajándék, köszönöm
Karácsony reggelén!

Budapest, 2012. dec. 24.

*

Földünk a magasból

Türkiz medál nyakadon,
Alabástrom lábadon,
Láma gyapjú válladon,
Száz nyáj elfér hátadon.

Bozótborosta álladon,
Óceán tükreid bámulom
És áldanom és áldanom
Kell minden formád,

Hogy láthatom!

Gyémántköved bányakincs,
szénfekete mély a szint,
Gyomrod barlangfalán
milliónyi kérdés; – talán
előttünk is éltek itt?

Nyomornegyed bugyraidban
Nyerserők a karjaidban
Teaföldek az öledben
Vízésések öbleidben,
Szerelmes medreidben
Vajúdik minden hajnal,
őserdők oxigén-sátra alatt
születik bíbor alkonyattal,

Fénykoszorú glóriád!

Havas bércek fejfedődön,
Jégbe vésett keszkenődön
Csipke-hímes dombtetődön
Istenem, ámulva időzöm.

Folyók százágú deltáját,
hófehér fák csontos vázát,
Rajzoltad és megfestetted
Jókedvedben teremtetted!
De kormos, füstös fenn a pára,
Mangrove-fák pusztulása,
Esőerdők megfogyása
Az ember tette mindezt mára,

Az életnek nagy az ára!

A Föld felett szállok, látom
– Látomásban, –
Arcaid millió dűne-ráncban,
kisimultan a sivatagban,
Hol teveháton baktattam
Veled minden utamban
Érzőn eggyé olvadtam,

Fájdalmasan boldog voltam.

2012. dec.31.

✱

Szilveszter a kertek alatt

Vadkacsák vésnek
V-alakban
Víz fodorra víz-jelet,
Ágak ágaskodnak, hogy
Szomszéd partnak,
Széllel bélelve intsenek.
Verőfény, Kettőezer-tizenkettő
Utolsó napod engeded
Gyeplőd kissé visszafogva
Lassítanád, de nem lehet.

Vadkacsák úsznak,
Árral szemben,
Duna sodrában
Fénygáton libegve,
Hegykíséreten ködsálba
Bújik az ez évi
utolsó este.

Az év percek múlva múlté,
Még napmosolyt szór szét
kupoláján a Bazilika,
Tömör, vörös márványban
Hallgat halk fohászokat,
Oldalhajóban,
a Bakócz-kápolna.
Halvány, fogyó Holddal
Harangszó köszön be,
Míntha senki nem sietne,
Az ez évi utolsó este.

Fák állnak őrt
A Kő-szív mellett Dobogón,
A tájat betakarja a pára.
Bográcsban babgulyás
Fortyog, tűz-fény,
Forró éték
Az arra járónak,
Ez utolsó éjszakára.

2012. december 31.

✱

Tartalomjegyzék

(időrendi sorrendben)

2011

Szebb semmi nem volt...

Fenn a kupolában

A kasban

Januári mozdulatlan

Este sírtál

Magas hegyek fénye

Vasgyár

Szólj, szép szavakkal

Egyetlen vízcseppben

Fejfák Szatmárcsekén

Elemek között

Kukorékolt a reggel

Tavaszi fényben

Lebegés

Kerti-parti

Pipacs

Nagy körök után

Sivatagban

Közeledés

Ki az az Én?

Reggel

Szerelem tolvajok

Este és a reggel

Éjszakai rádiózás

Megnyugtató

Álmomban ki volt az „ÉN”

Veszteségek veszteségeket

[fűznek...

Vegyes napokat élek

Palackba zártan!

Levett cipővel

Amint lent úgy fent?

Úgy akarj

A vonat halad...

Vezetők

Meteor

Felhő felvonulás

Békés ezredet

[(Gondolat-repeszek)

Bakonybél

Vizsga előtt

A velencei kertben

Menedék kérő

Pár perc a stégen

Fontos hívás

Leckét kaptam

Ez a nehéz

Szólamok

Fotó Földünkről

A visszatérő

Béke-harc

Gyökérből táplálkozik...

Közeleg

ÚJ NYITÁNY!

Gondolatok –

[Fájdalomról-szeretetről -

melyek az égben születtek,

/a MALÉV szárnyai mellett/

2011 Szikrái

Tartalomjegyzék

(időrendi sorrendben)

2012.

Az öbölben
Vég-elé
Itt van!
Párbeszéd
Pesti Szalon
Köszönöm
(Egy elfelejtett vers)
És még egy
Talentum
Az is tavasz volt
Játék
Hétfő- Húsvét hétfő
Magasról
Pünkösdi rózsája
Hajnali téves hívás
Álomkereső
Szükségem van rád
Ha hiszel
Emlékkönyv
Beépülve
A szavak íze
LÉLEKÁLLAPOTOK
Táplálékul
Mellettük
Kelő nap
Lemenő nap
Nyugtalan
Térdelésből

Anna-nap
Lélekhúrokon
Régi pillanatkép
Vihar után
És mégis
Gondolat kereső
Aranyba foglalva
Hold-tér
Csendet
Tél-kép
Karácsony reggelén
Földünk a magasból
Szilveszter a kertek alatt

***

TARTALOMJEGYZÉK
(betűrendben)

A kasban.....	11
A szavak íze	119
A velencei kertben	66
A visszatérő.....	78
A vonat halad.....	57
Álmomban ki volt az „ÉN”	43
Álomkereső.....	113
Amint lent úgy fent?	55
Anna-nap	124
Aranyba foglalva.....	133
Az is tavasz volt.....	103
Az öbölben	91
Bakonybél	64
Beépülve	117
Béke-harc.....	79
Békés ezredet (Gondolat-repeszek).....	62
Csendet	137
Egyetlen vízcseppben	19
Éjszakai rádiózás	39
Elemek között	22
Emlékkönyv	116
És még egy	101
És mégis.....	129
Este és a reggel	38
Este sírtál	13
Ez a nehéz	75
Fejfák Szatmárcsekén.....	20
Felhő felvonulás.....	61
Fenn a kupolában	10
Fontos hívás.....	71
Fotó Földünkről.....	77
Földünk a magasból	140
Gondolatok – Fájdalomról-szeretetről -	85

Gondolat-terelő	131
Gyökérből táplálkozik.....	80
Ha hiszel	115
Hajnali téves hívás.....	111
Hétfő – Húsvét-hétfő	106
Hold-tér	135
Itt van!	93
Januári mozdulatlan	12
Játék.....	105
Karácsony reggelén	139
Kelő nap	121
Kerti-parti	28
Ki az az Én?.....	35
Köszönöm	99
Közeledés	34
Közeleg.....	82
Kukorékolt a reggel	24
Lebegés	27
Leckét kaptam	74
LÉLEKÁLLAPOTOK	120
Lélekhúrokon.....	126
Lemenő nap	121
Levett cipővel.....	54
Magas hegyek fénye.....	14
Magasról	109
Megnyugtató.....	41
Menedékkérő	68
Meteor.....	60
Nagy körök után	30
Nyugtalan	122
Palackba zártan	52
Pár perc a stégen.....	70
Párbeszéd.....	94
Pesti Szalon.....	96
Pipacs.....	29
Pünkösdi rózsája.....	110

Reggel	36
Régi pillanatkép.....	127
Sivatagban	32
Szebb semmi nem volt.....	7
Szerelem-tolvajok.....	37
Szilveszter a kertek alatt.....	142
Szólamok	76
Szólj, szép szavakkal.....	18
Szükségem van rád	114
Talantum.....	102
Tavaszi fényben	26
Tél-kép.....	138
Térdelésből	123
Úgy akarj!	56
ÚJ NYITÁNY!	83
Vasgyár	15
Vég-elé	92
Vegyes napokat élek	48
Veszteségek veszteségeket fűznek.....	47
Vezetők	58
Vihar után	128
Vizsga előtt.....	65

B CSG

BODÓ CSIBA GIZELLA
...az ég a földdel összefolyt...
Budapest, 2013